

РЕШЕНИЕ

№ 3311

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 20.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **2796** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. с чл. 6, ал. 6 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти /ЗОСОИ/.

Образувано е по жалба на Р. Ю. Ц. и К. А. Ц. от гр. С. срещу заповед № РД-22-005/22.03.2011 г. на О. У. на О. С..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорения административен акт. Твърди се, че преди да отправят искането си пред областния У. жалбоподателите са предявили искане с молба вх. № 94-Р-69/17.03.1999 г. до Столична община, като към този момент Върховния съд все още не се е произнесъл по молбата за отмяна на постановеното от СГС решение по гр. дело № 3776/1994 г. Жалбоподателите считат, че ако поради незнанието им исканията са били отправени до некомпетентен орган – Столична община и съда, то последните са били длъжни да ги пренасочат до компетентния такъв – О. У. на О. С.. Възразява се също така, че неправилно от административния орган не са взети предвид представените от жалбоподателите съдебни разпореждания от 16.11.2001 г. и 14.12.2001 г., с които ВКС окончателно

се произнася по правилността на оспореното съдебно решение. Твърди се още, че административният орган не е съобразил, че след като решението за опразване на недвижимия имот влиза в сила през месец декември 2009 г., то от този момент започва да тече срока, предвиден за предевяване на вземане за обезщетение, изразяващо се в компенсаторни записи. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена оспорената заповед, както и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – О. У. НА О. С. – редовно призован, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения изложени в придружителното писмо.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № РД-22-005/22.03.2011 г. на О. У. на О. С. е отказано да се уважи искането на Р. Ю. Ц. и К. А. Ц. за обезщетение с жилищни компенсаторни записи за недвижим имот: апартамент, състоящ се от две стаи, хол, кухня и други сервизни помещения, с мазе от 13.43 кв. м. и таван от 8.37 кв. м., застроен на 59.55 кв. м., от 246.21 куб. м., заедно с припадащите се 9 % ид. ч. от общите части на сградата и от право на строеж върху мястото, находящ се на У. „Л” № , . 3, кв. 319, м. „Буката”. В мотивите на заповедта, след цитиране на съдебните актове по силата на, които процесният имот е бил възстановен на основание чл. 7 от ЗВСОНИ, се посочва, че молбата за обезщетяване е подадена на 13.06.2001 г., т.е. след изтичане на преклузивния срок от влизане в сила на решението от 15.07.1998 г. на СГС, II-Б ГО, ГК, постановено по гр. дело № 3776/1994 г., поради което не може да бъде уважена претенцията. Административният орган се е позовал също така и на определения тримесечен срок по чл. 9, ал. 5 от ЗОСОИ, който е преклузивен и пропускането му, независимо от причините, води до погасяване на правото на обезщетение.

Искането за получаване на обезщетение по чл. 5, ал. 3 от ЗОСОИ е направено във връзка с влязло в сила съдебно решение на СГС от Р. Ц. и К. Ц. с молба вх. № 94 РР/055 от 13.06.2001 г. до О. У. на О. С..

Процесният имот е закупен от Р. Ю. Ц. и К. А. Ц. с договор за продажба на държавен недвижим имот от 10.06.1977 г. С влязло в сила решение от 15.07.1998 г. по гр. дело № 3776/1994 г. на С градски съд, II-Б ГО, Гражданска колегия, постановено на основание чл. 7 от ЗВСОНИ, цитираният договор е обявен за нищожен и е възстановена собствеността върху процесния апартамент на Н Л Н. Във връзка с така постановеното

решение Р. Ц. и К. Ц. са подали молба за допускане на преглед и отмяна по реда на надзора на решението, по което искане с решение № 1583/28.11.2000 г. ВКС се е произнесъл и е оставил без уважение молбата. По делото е приложена и молба вх. 94-Р-69/17.03.1999 г. от Р. Ю. Ц. и К. А. Ц. до кмета на Столична община, в която е направено искане, във връзка с влязло в сила съдебно решение от 15.07.1998 г. на СГС по гр. дело № 3776/1994 г., за обезщетяване на жалбоподателите „с подходящо и равностойно общинско жилище”.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни в срока по чл. 6, ал. 6 от ЗОСОИ. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Законодателят с промени от 2000 г. приема нов чл. 9 към ЗОСОИ /ДВ бр. 9 от 2000г., в сила от 01.02.2000 г./, с който дава нова възможност и нов срок на лица, чиито имоти са били възстановени на бившите им собственици по чл. 7 от ЗВСОНИ да предявят исканията си за обезщетение с жилищни компенсаторни записи по чл. 5, ал. 3 от ЗОСОИ. Съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗОСОИ исканията за обезщетение по чл. 5, ал. 3, по които има висящи дела по чл. 7 от ЗВСОНИ, се разглеждат след влизане на решението в законна сила. Разпоредбата на чл. 9 ал. 4 от ЗОСОИ дава възможност на лицата по ал. 3 да предявят искания за обезщетяване по чл. 6 в двумесечен срок от влизане на решението в сила, а разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗОСОИ дава възможност на лицата, чиито жилища са възстановени на бившите собственици по чл. 7 от ЗВСОНИ, в срок три месеца след влизане в сила на тези изменения на закона да предявят исканията за обезщетения. Видно от представените по делото писмени доказателства жалбоподателите не са упражнили това свое право в дадените от законодателя двумесечен по ал. 4 и тримесечен по ал. 5 на чл. 9 преклузивни срокове. Безспорно се установява от приложените по делото доказателства, че по отношение на жалбоподателите към датата 15.07.1998 г. е било налице влязло в сила решение по предявен иск по чл. 7 от ЗВСОНИ, както и към датата 28.11.2000 г. е оставена без уважение тяхна молба за отмяна по реда на надзора влязло в сила съдебно решение. По делото се установява също така, че жалбоподателите едва през 2001 г. с молба рег. № 94РР/055/13.06.2001 г. са направили искане за обезщетяване по ЗОСОИ. В тази връзка настоящата съдебна инстанция намира за безспорно в случая, с оглед на датата на постановяване на съдебното решение на СГС и предвид на действащите законови разпоредби, че към датата 13.06.2001 г. жалбоподателите са подали искане извън

законоустановените преклузивни срокове по чл. 9 от ЗОСОИ. Направените в този смисъл изводи на административния орган са правилни и в съответствие с разпоредбите на закона, тъй като с изтичането на преклузивните срокове съответните правоимащи лица загубват правото си да получат обезщетение.

В процесния случай следва да се има предвид също така, че по чл. 6 от ЗОСОИ, в редакцията му обнародвана в ДВ бр. 45 от 21.04.1998г. и влезнал в сила по общите правила за влизане в сила на нормативните актове на 25.04.1998г., законодателят е дал срок от една година от влизане в сила на закона /обн. ДВ 107 от 18.11.1997г. и влезнал в сила на 21.11.1997г./ за лицата, за които е възникнало право на обезщетение, да подадат искане за такова като посочат и начина, по който искат да бъдат обезщетени, т.е. всички лица, за които е било възникнало право на обезщетение са могли да предявят исканията си за това до 21.11.1998г. Тъй като съдебното решение на СГС е с дата 15.07.1998г., в дадения от законодателя срок по чл. 6 от ЗОСОИ /ДВ бр. 45 от 1998г./ до 21.11.1998г., жалбоподателите са могли също така да упражнят това свое право да поискат обезщетение. Видно обаче от представените по делото доказателства жалбоподателите не са упражнили това свое право и в общия срок по чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ. В тази връзка следва да се има предвид, че подадената от жалбоподателите молба вх. № 94-Р-69/17.03.1999 г. до кмета на Столична община, с която е поискано обезщетение „с подходящо и равностойно общинско жилище” от една страна е подадена също извън законоустановения преклузивен срок по чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ, а от друга страна тази молба, с която конкретно е поискано предоставяне на общинско жилище, няма характер на искане за обезщетение по ЗОСОИ.

Предвид гореизложеното оспорената заповед е правилна и законосъобразна, а така подадената жалбата се явява неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - С.-град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Ю. Ц. и К. А. Ц. от гр. С. срещу заповед № РД-22-005/22.03.2011 г. на О. У. на О. С., като неоснователна.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в

14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: